

Birgit Busk (U):

Egentlig havde jeg et par bemærkninger til hr. Glistrup. Dem vil jeg undlade. Til gengæld vil jeg sige: lad os dog komme til sagen i stedet for dette sejpineri. I dette øjeblik tror jeg ikke på, at vi får valg. Vi er ikke så mange kvinder, men jeg tror trods alt, at der findes mandfolk i dette ting — med eller uden potens, hvad ved jeg — og jeg kan heller ikke se, at det overhovedet kan vedkomme skattelovgivningen. Vi er ved at blive for pjattede.

Poul Boeg (CD):

Et nøgleord i den kritik, der har lydt, af seks-partiernes forslag, navnlig her fra venstre side af salen, har jo været, at man kunne ikke gå ind for dette, fordi det var asocialt. Det blev sagt f.eks. gang på gang af hr. Gert Petersen, uden at han en eneste gang definerede det eller eksemplificerede det. Det blev sagt også af hr. Kjeld Olesen, der dog i anden runde lagde en hel del eksempler på. Der er et af dem, jeg godt lige ville kommentere for at forsøge at illustrere, hvor meget der egentlig ligger i dette. Det var det med børnetilskuddene, som også hr. Ømann kom ind på, hvor han jo ligefrem talte om et korstog imod børnene. Det forekommer mig, at den fremstilling, vi hørte fra de to ordføreres side, var noget forvrænget. Hr. Ømann pegede på, at her skulle der spares 800 mill. kr., men når dette nu går ud til befolkningen, der ikke sidder med finansloven ved hånden, så ved de antagelig ikke, at det samlede beløb, det her drejer sig om, nærmer sig de 3 milliarder kr. Det hører vel med i billedet, at det kun er en beskæring, der er tale om. Så nævnte hr. Kjeld Olesen nogle af de muligheder, der var for at gennemføre denne beskæring. Den tillægsbetænkning, vi har foran os, nævner 3, men tilfældigvis nævnte hr. Kjeld Olesen kun de to, og kun de to sidste, altså ikke den, der er sat forrest, nemlig en indtægtsgraduering af disse børnetilskud. Her kommer spørgsmålet: hvad kan man egentlig have imod det, og hvordan kan man tillade sig at påstå, at dette er asocialt eller har social slagside? I dag er forholdet jo det, at alle velhavere får børnetilskud. Så kan vi diskutere, hvordan man skal definere velhavere, om de skal ligge fra 80.000 kr. eller 100.000 kr., og vi kan diskutere, om der ikke

også skal tages hensyn til formue, således at hvis man af en eller anden grund har en meget lille indtægt, men en høj formue, så skulle man også anses for velhaver. Disse velhavere får børnetilskud, og det betegner man som social velfærd. Her synes jeg, det er på tide at få ind i debatten og også nu, hvor det trækker op til valg, sige til befolkningen, at dette er jo falsk varetegnelse. Hvis man flytter midler via de offentlige kasser fra den ene velhaver til den anden, så har det intet med social velfærd at gøre. Det er i virkeligheden tværtimod en overflødig offentlig administration, der koster meget store beløb. Jeg har hørt sige — jeg ved ikke, om det er rigtigt, jeg ved ikke, om den ærede finansminister kan belyse det — at hver gang man via de offentlige kasser flytter 100 kr., så koster det 200 kr. i administration, men hvad beløbet end måtte være, så er det klart, at det koster en betydelig administration at have en sådan ordning.

Nu er jeg jo ny i politik, men har været længe nok i politik til at have erfaret, at man skal regne med, at når man fører et eller andet synspunkt frem, så er det ikke ligefrem de ædle motiver, der bliver tillagt én, man bliver som regel mistænkt for at ville varetage egne interesser, at ville noget negativt over for andre, at være misundelig osv. Derfor vil jeg gerne have lov til at være en lille smule personlig og sige, at jeg har selv en række børn og får altså årligt børnetilskud til disse børn; og i årevis, inden jeg kom ind i politik, har vi i mit hjem 4 gange om året drøftet; hvorfor skal vi egentlig have disse penge fra det offentlige? Min økonomi er ikke afhængig af, at jeg får disse penge, og derfor er det egentlig urimeligt. Det interessante i dette eksempel, det, vi som analyse skal have ind i debatten, er, at man kan uddrage, at ifølge socialdemokratiet og ifølge SF er det asocialt, hvis man ophæver en ordning, hvorefter der ydes tilskud til personer, der ikke kan siges at have brug for disse offentlige midler — og det kan vel ikke siges klarere, end hvis de pågældende selv står op og siger, at de synes ikke, de burde have disse midler af det offentlige, men til gengæld går ind for, at de skulle bruges til en skattelettelse for dem, der har behov for en skattelettelse. Det er altså et eksempel på noget af det, man for-